

عنوان مقاله:

انسان از دیدگاه بیدل

محل انتشار:

کنفرانس ملی رویکردهای نوین علوم انسانی در قرن 21 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

سیدسجاد علوی - کارشناسی زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شهیدبهشتی مشهد

خلاصه مقاله:

بیدل از تاثیرگذارترین چهره های ادبی عصر خود در افغانستان بود. به طوریکه نوع نگاه فلسفی و عرفانی او به هستی، همگام با پیچیدگی و غموضی که مختص شعر او بود، توانست موج عظیمی از اشعار و آثار تقلیدی را برانگیزد. جایگاه والای بیدل دهلوی در ادبیات عرفانی و معانی و مضامین بلند و ژرف در اشعار او، قابل تفسیر و بررسی است. از نظر بیدل عالم هستی و کل آفرینش در برابر وجود اصیل الهی اموری وهمی و خیالی است، و کثرت در ارتباط با خداوند در اوج وحدت و هماهنگی قرار دارند و نگاه او به هستی، نگرشی وحدت نگران هاست. از نظری انسان نسخه ی جامع و کامل آفرینش است که به تنهایی قابلیت بازتاب اسماء و صفات الهی را داراست. رابطه ای که وی میان هستی و خداوند شهود می کند برگرفته از حرکت حبی الهی و عاشقانه است و چون هر چیز به مبدای یواحد بسته است، بنابراین میان ادیان هیچ اختلاف و جدایی موجود نیست و در وحدت و هماهنگی به سر می برند. او معتقد است که منشا آفرینش عالم و انسان، عشق است و این عشق در تمام هستی جریان دارد. بیدل مبنای عرفان خود را وحدت وجود معرفی می کند و معتقد است که تمام کثرات این عالم ریشه در وحدت دارد. بیدل مانند سایر متصوفان هدف از آفرینش خلقت و نظام آفرینش را وجود انسان کامل می داند. انسان کامل از نظر بیدل آینه ی تمام نمای خداوند، خلاصه ی اعیان و زنده ی آفاق است. بیدل پیامبر اسلام (ص) را به عنوان انسان کامل معرفی می کند و هدف از آفرین جهان را وجود حضرت محمد (ص) می داند.

کلمات کلیدی:

بیدل، تجلی، وحدت و کثرت، عشق، انسان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/718868>

